

UNIVERZITA PARDUBICE
Fakulta filozofická
Katedra anglistiky a amerikanistiky

Posudek vedoucího bakalářské práce

Autor práce: Jan Kristan

Studijní obor: Anglický jazyk pro odbornou praxi (dvouoborové)

Název práce: Expressions of Future Time in Newspaper Writing

Akademický rok: 2021/2022

Vedoucí práce: Mgr. Eva Nováková

Oponent práce: PhDr. Šárka Ježková, Ph.D.

Kritéria hodnocení		Hodnocení A – B – C – D – E – F
Všeobecná charakteristika	Splnění zásad zpracování práce a naplnění stanoveného cíle	B
	Logická struktura práce	
	Vyváženost teoretické a praktické části	
Teoretická část	Prezentace různých teoretických přístupů k řešenému problému	C
	Kritické posouzení prezentovaných přístupů a zvolení relevantní teoretické základny	
	Zpracování kvalitní teoretické základny pro realizaci praktické části	
Praktická část	Vhodnost zvolené výzkumné metodologie	A
	Aplikace zvolené výzkumné metodologie	
	Relevantní a srozumitelná argumentace a interpretace získaných výsledků	
Práce s odbornou literaturou	Kvalita, množství a relevance zpracované literatury	C
	Kritický přístup ke zdrojům	
Formální stránka	Dodržení doporučených pravidel a norem formální úpravy (směrnice FF UPa, požadavky KAA)	B
	Kvalita vědeckého aparátu, příloh, tabulek a obrázků	
	Dodržení bibliografických norem	
Jazyková úroveň	Gramatická přesnost a komplexnost	A
	Slovní zásoba	
	Koheze a koherence	
	Interpunkce a stylistické aspekty	

Slovní vyjádření k hodnocení bakalářské práce:

Cílem práce je analyzovat prostředky pro vyjadřování budoucího času v žurnalistickém stylu, zhodnotit jejich distribuci a stylistickou platnost. V úvodu teoretické části diplomand na základě několika zdrojů uspokojivě definuje rozdíly mezi *časem* jako kategorií gramatickou a sémantickou, pouze některé aspekty zde zůstávají nedořešené – např. podle Quirka v prvním odstavci na s. 10 nemá *prézens flexi*, zatímco podle odstavce posledního jsou to právě flektivní koncovky, které čas charakterizují.

Kap. 2 podává základní přehled futurálních forem v angličtině a uvádí různá kritéria pro výběr slovesných tvarů včetně postoje mluvčího, komunikačního záměru nebo stylu. Dílčí podkapitoly jsou argumentačně jasné, přehledně strukturované, a aniž by zacházely do nadbytečných detailů, stručně vystihují teoretickou podstatu zkoumaného tématu. Ne zcela dostačující je ovšem v této části nakládání s teoretickými prameny. Většina informací je založena primárně na Leechovi, zatímco další citované publikace slouží spíše jako doplňkové zdroje; to sice neubírá textu na věcné správnosti, ale nedává příležitost prokázat dovednost kritického porovnávání různých přístupů. Problém se zdroji, tentokrát z hlediska jejich aktuálnosti, se týká i kap. 3, jelikož citované prameny (van Dijk, 1988) popisují novinářský styl doby před-internetové, a nemohou tudíž pokrýt textová specifika online žurnalistiky, na níž je vystaven korpus. Celkově působí kap. 3 poněkud zjednodušeně (žurnalistický styl mj. není nutně formální a nepříznakový, jak konec konců naznačují i data z korpusu) a prospělo by jí např. podrobnější zpracování rozdílů mezi žánry, které jsou do korpusu zahrnuty; kladné hodnocení si nicméně zaslouží orientace na gramatické stylistické činitele spjaté s tématem práce, tj. typické používání slovesných časů (s. 22).

Praktická analýza zdařile vychází z klasifikačních parametrů nastavených v teoretické části. Text se orientuje na stanovené výzkumné otázky (funkce futura v přímé/nepřímé řeči, v titulcích apod.) a interpretace každého jevu se opírají o vnitro- i vnětextový kontext (přítomnost adverbialíí, extralingvální informace o komunikantech, téma textu, žánr, rejstřík [př. 42–43, s. 37], případně typy klauzí a vět [s. 30, 31]), takže jsou objektivně podloženy. Diplomand si uvědomuje i potenciální víceznačnost některých gramatických struktur (např. kap. 4.2.2). Pouze některé jevy jsou určeny nepřesně, potažmo trochu nadhodnocené: př. (56) obsahuje přímou řeč; *will* v př. (53) je součástí hlavní věty, nikoli věty vedlejší časové; př. (83) ukazuje spíše na časovou větu než *timetable future*; *due* v př. (89) má adjektivní povahu; *will* v př. (38) vyjadřuje predikci nepřímo citovaných mluvčích, nikoli autora textu, podobně jako je tomu u př. (47–48). Na malém vzorku dat také nelze zcela zobecňovat frekventovanost daného jevu pro další komunikační situace (s. 35–37).

Po jazykové stránce práce vyhovuje standardům akademického psaní a text efektivně předává informace z citovaných zdrojů, aniž by je doslovně opisoval. České resumé se místy potýká s nepřesnou terminologií (*řeč/mluvené slovo* namísto „mluvený jazyk/text“, *řečník* místo „mluvčího“, *žurnalismus*), nekoherentními strukturami (s. 50) a chybějící interpunkcí.

Doplňující otázky k obhajobě:

- (1) Jak byly kvantitativně zpracovány výskyty, kde se u jedné slovesné formy překrývá více komunikačních funkcí (např. odkazování k budoucímu ději, predikce a ochota mluvčího v př. [55])?
- (2) Lze na základě korpusových dat u slovesných tvarů *will* a *be going to* jednoznačně odlišovat jejich formální/neformální stylovou platnost, popř. příznakovost (s. 8)?
- (3) Projevují se u distribuce futurálních forem rozdíly vzhledem k různým žánrům (zpráva, sportovní komentář apod.)?
- (4) Tvar *to be to* je klasifikován jako tzv. semi-modal verb. Jaké modální významy v nalezených příkladech vyjadřuje?

Výsledná klasifikace* (možnosti klasifikace – A, B, C, D, E, F)	B (výborně minus)
---	-----------------------------

Dne: 14. 8. 2022

Podpis vedoucího práce

* výsledné hodnocení není průměrem dílčích známek